

Naši otroci.

To vam je vedno stara povest, in vedno isti ti naši otroci! . . . Bodi si v vzpomladi ali v jeseni, po leti ali po zimi, otroci znajo pa znajo, kako je treba brezskrbno ter rádostno živeti. In celó še po zimi! Kakor hitro zapade prvi sneg in se jame jéziti kristalno ivje po drevja golem véjevji, tedaj se zdi, kot da zavlada po zemlji najedenkrat pravo kraljestvo nedolžnega otroškega veselja.

Evo vam jih! Tam gori pod sv. Trojico na Lovranovem vrtu zbrala se jih je lepa šestorica. Kdo vé, kateri so vse bili in čegavi? Kraševčev Janezek, Urbanov Jakec in Kóšev Martinek in bratec njegov in . . . saj pravim nò, da ni mogoče naštetí ter poznati vsacega posebej! Dobro, to se vé, da so se imeli tam gori, prav dobro. Dvoje, troje na lahko vkup zbitih sanj so bili privlekli v potu svojega obraza s seboj, a potem, jùjù, potem je šlo po nizdolu, da je bilo veselje gledati!

In še nič kaj se

niso prepirali
mladi poni-
glavčki, kdaj se
bo kateri dričal.
Prav lepo so se
bili razvrstili.

Prvi, seveda,
vozil se je vedno
Urbanov Jakec,
saj so bile nje-
gove saní naj-
boljše in najtrd-
nejše. Za njim

naši otroci so se malo brigali za podobnih nezgodkov nešteto število. Saj ga lahko vidite Kraševčevega Janezka, kako neusmiljeno se je prekopicil ter padel kar dolg in širok tjà po snegu. — A ménite li, da je kaj zdalo? Smijali so se mu továriši, družega nič, in Janezek se je pobral, popihal si malo v róke ter v nósek in — vlekel zopet saní na strmino. Koševemu Martinku je sapa celó čépico potegnila raz glavo, ko se je dričal z mlajšim svojim bratcem v dolino — toda za to je le še glásneje zaukal! . . .

Vse ljubo popóldne so se zabavali tako naši otroci. Še le na véčer krehcali so trdi in na pólu zmrzli vsak proti svojemu domu. A ondù, kdo vé, če se ondù ni vže z davna tistega dne močila zánje — bridka leskovka? . . . Hè, hè, pač res vedno stara povest, in vedno isti ti — naši otroci!

Mihael Podtrojiški.

